

Beslutning om at incorporere nogle Stykker Land. Jeg forstaaer slet ikke, hvad den ærede Minister dermed tilfigter. Enten er der begaaet en stor Ulovlighed ved uden Rigsdagens Samtykke at bortgive Dele af Kongeriget, eller ogsaa ere de Dele af Slesvig, som ere komne istedetfor, identiske med de Dele, der ere givne bort. Fredstractaten opfatter heller ikke Forholdet anderledes, thi det er Kongen af Preussen og Keiseren af Østerrig, som, efterat de først i en Paragraph have faaet alle Kongens Rettigheder over Slesvig overdragne, i en følgende Paragraph gjøre Byttet. Disse forskellige Stykker Land ere altsaa fuldkommen identiske, men hvad var det for en Egenkab, der klæbede ved de bortblyttede Landsdele? Det var den, at Kongen var særlig Konge i dem, og at hans Absolutisme der var begrændset ved Forsatningen. De tilblyttede Landsdele ere enten komne til os ved et slet Bytte, eller ogsaa maae de saavidt muligt være identiske med de bortblyttede, for at det kan foesvares, at Noget er bortblyttet uden vort Minde. Jeg tager imidlertid Omstændighedernes Magt for gyltig og opfører altsaa paa Finantsloven de Summer, som man med Grund kan antage, at disse Landsdele vilde staae os. Jeg vælger til disse Summer netop den Formindselse i Skatteindtægt, som vil opstaae; saa vil dette Spørgsmaal igjen komme for. Jeg vil haabe, at den Beslutning, som den ærede Minister har forelagt, vil blive studdt tilside, thi den har intetsteds hjemme, men jeg spørger den ærede Finantsminister, i hvis Lomme de Penge ligge, der indkomme fra disse Landsdele? Ligger de i Tøllerkassen? Den kan dog ikke have den mindste Ret til dem. Ligger de i den Lomme, der staaer under Kongens absolute Herredømme? Saa er der altsaa endnu en absolut Konge her i dette Rige, men det er der jo ikke, og det kan altsaa heller ikke være Meningen. Det er selvfølgelig kun ved en Feiltagelse, at Summerne ikke ere blevne henlagte i en kongerigsk Kasse, og nu kommer man og forlanger, at vi ved en Beslutning skulle godkjende en saa stor Regnskabsfeil. — Ja, jeg skal slutte uden at slutte, ved at sætte mig ned.

Formanden: Jeg skal bemærke, at forsaavidt den ærede Taler i sit Foredrag gik ind paa almindelige Betragtninger og navnlig talte om, at han henførte under Finantsloven forskellige Indtægter, der ikke høre under Rigsdagens Omraade, da betragter jeg dette kun som almindelige Udtalelser af en personlig Anskuelse, og at jeg forbeholder mig min Bestemmelse, naar disse det ærede Medlems Udtalelser skulde antage Stikkelse af bestemte Endringsforslag.

Ischærning: Det kunde aldrig falde mig ind at ville indskrænke den ærede Formands Myndighed, og min haaber jeg heller ikke, at den ærede Formand vil indskrænke.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg skal tillade mig et Par Udtalelser med Hensyn til de Spørgsmaal, der ere bragte paa Bane, og jeg vil begynde med det, som den ærede Taler, der nu satte sig, sluttede med, nemlig det saakaldte Kirkeforbedringsystem. Der maa jeg da for det Første begynde med en Indsigelse imod den Udtalelse, at det skulde være hedenst at smykke Guds Huus; at man gjør dette, anseer jeg for fuldkommen rigtigt, og jeg finder, at Staten i enkelte Tilfælde næsten er for kneben. Altsaa, forsaavidt jeg kunde henføre den ærede Talers Udtalelse til de Kirker, som Staten eier, og med Hensyn til hvis aarlige Vedligeholdelse og Forstjænnelse jeg troer, at det ærede Medlem stundom har nogen Tilbøjelighed til at være for sparsom, vil jeg ikke kunne blive enig med ham; men derimod vil jeg meget vel kunne samstemme med ham i, at det Kirkeforbedringsystem, hvortil han nærmest figter, er et System, der har skabt og vil stabe meget store Banfæligheder, og jeg skal aabent tilstaae, at det er eet af de Forhold, ligeoverfor hvilke jeg som tiltrædende Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet føler mig meget uheldigt stillet. Jeg har en Fornemmelse af, at man derigennem meget let kommer ind paa Noget, hvorom man ikke veed, hvor langt det fører, medens man paa en Maade, uden selv at vide deraf, føres videre. Jeg kan kun berolige det ærede Medlem med,